

Beschadigde tijd

Hoofdstuk 1

Linda

Het is 21 graden en ik heb het koud. Ik draai de thermostaat naar 22 graden en na een korte aarzeling door naar 23. Ik trek mijn lievelingsdeken onder de bank vandaan en wikkel me er als een moderne mummie in. Onhandig plof ik op de bank en ontdek dat ik op deze manier niet bij mijn thee kan. Ik wurm mijn armen uit de deken en maak er zo'n warboel van dat ik weer opsta, de deken lostrek en ga zitten om daarna de deken over me heen te vlijen. Dat is beter. Nu kan ik me tenminste bewegen. Ik zet de televisie die ik op pauze had gezet weer aan en pak mijn thee. Ik warm mijn vingers aan de grote glazen mok. De verwarmingsbuizen tikken omdat ze wat uitzetten door de warmte. Een gezellig geluid, vind ik.

Op de televisie proeven Robèrt en Janny van plateaus vol heerlijk uitziend gebak. Twaalf stuks moesten de bakkers er maken. Ze draaiden er hun hand niet voor om. Ze zijn het gewend zeker. In die voorstelfilmpjes van de kandidaten wordt alles zo harmonieus voorgesteld. Heb je geen gezin om voor te bakken, dan is er wel een hechte familie of goede vrienden. Twaalf stuks, ze komen wel op. Daarom bak ik ook nooit, denk ik. Zoiets blijft waarschijnlijk hooguit een dag of drie vers. Voor drie gebakjes doe ik zoveel moeite niet. Maar het blijft een leuk en gezellig programma om naar te kijken.

Ik neem een slok thee en bedenk dat ik vanavond op tijd naar bed ga, want ik doe nu wel heel melodramatisch. Zo ben ik als ik moe ben. Terwijl de bakkers op de televisie aan hun technische opdracht beginnen, dwalen mijn gedachten af. 'Einzelgänger' had

Wiebe me genoemd. Ik heb het niet hardop ontkend. Het is goed dat Wiebe de stekker uit onze relatie trok. Zelf had ik ook al beseft dat er geen toekomst meer in zat. We leefden volkomen langs elkaar heen. Maar een einzelgänger, nee, dat ben ik volgens mij toch niet. Niet echt. Ik ben graag op mezelf, echte vrienden heb ik ook eigenlijk niet. Wel kennissen. Als ik ergens niet alleen heen wil, dan zijn er best mensen die ik kan vragen om mee te gaan.

Ik geloof niet dat ik het erg mis om geen hechte vriendschappen te hebben. Wat ik wel mis, is een soulmate. Een relatie, iemand die bij je hoort. Die je aanvoelt en die jou aanvoelt. Die je vast kunt houden en los kunt laten, tenslotte houdt een relatie niet in dat je steeds samen hetzelfde moet doen en dat bij voorkeur nog hand in hand ook. Zo klef! Zo stond Wiebe er ook wel in, maar hij vond dat ik de laatste tijd dat we nog samen waren wel heel weinig aandacht aan 'samen' gaf. Ik had er ook geen zin meer in. We zijn zonder ruzie uit elkaar gegaan. Op een dag constateerden we dat we op een dood spoor zaten, waarop Wiebe opstond, zijn spullen pakte die hij hier had liggen en vertrok. Het was goed, en toch deed het pijn.

Het begin van de ijstijd.

Zonder maatje op de achtergrond is het leven kil en koud. Ook fysiek. Bijzonder dat een lichaam zo reageren kan. Ik hoop dat deze ijstijd niet zo lang duurt als de vorige. Na Berthold duurde het een aantal jaar voor Wiebe op het toneel verscheen. Verveeld heb ik me nooit, en ik heb een paar prachtige reizen gemaakt, maar toch zat daar die kou in mijn binnenste, die me dwingt tot harder stoken, dekentjes op de bank en extra dikke truien. Berthold is de enige die dit van mij weet, en hij vond het belachelijk. Toen onze relatie op de klippen liep, verweet hij mij een ijskoningin te zijn. Wat ik overigens niet erg serieus nam, want hij was erg boos en verweet me zo veel dingen die ik me of niet herinneren kon of heel anders beleefd had, dat het bijna lachwekkend was.

Mijn glas is leeg, ontdek ik als ik nog een slok wil nemen. Het televisieprogramma heeft ook niet stilgestaan. De bakkers zijn al aan de laatste opdracht bezig, het spektakelstuk. Ik heb niets meegekregen van de technische opdracht. Ik spoel het programma een stukje terug en zorg dat ik mijn aandacht erbij houd. Ik heb het nu aangenaam warm, heerlijk!

Ondanks de elektrische deken in bed heb ik het daar toch koud. Rillend trek ik de dekens zo dicht mogelijk om mij heen. Kou is verschrikkelijk, zeker als het fysiek de psychische kou weerspiegelt die iemand, mij, bevangen heeft. Daar komt vast ook het spreekwoord 'Iemand in de kou laten staan' vandaan. Na een poosje stopt het rillen en val ik in slaap.

De volgende ochtend heb ik mijn moeheid weggeslapen en voel ik me een stuk vrolijker. Ik snap niet goed meer waarom ik een beetje in de put zat. Ja, zonder relatie heb ik het altijd kouder. Nou én? Ik trek dikke sokken aan en een extra shirtje onder mijn wollen vest.

Beneden is het kil. Logisch, want de thermostaat zet ik 's nachts terug naar 15 graden. Over een halfuurtje moet ik naar mijn werk, dus het heeft geen zin de verwarming nu aan te zetten.

Ik maak een kopje Senseo en flans intussen mijn ontbijt in elkaar. Zelfgemaakte granola met verse blauwe bessen, frambozen en kwark. Daarover druppel ik wat honing. Onder het ontbijt kijk ik naar het nieuws. Daarna maak ik een lunch klaar voor op het werk en stap op de fiets. Het is nog geen tien minuten fietsen naar het adviesbureau waar ik op de administratie werk. Volgens de buienradar zou het moeten regenen, maar gelukkig vallen de eerste druppels pas als ik het bedrijfspand binnenstap. Dat is boffen.

Ik groet Metty, die als een cerberus de receptie bewaakt, en duw de zware deur naar het trappenhuis open. Ons kantoor bevindt zich op de derde verdieping. Ik haal thee en verdiep me daarna in de binnengekomen mail.

Op maandagochtend hebben we altijd om halfelf een soort in-

formele vergadering, bedoeld om vooral de kleinere dingen bespreekbaar te maken, die je niet zo gauw aankaart, maar die toch wel belangrijk zijn, en ook voor het sociale aspect. Ik zeg nooit zo veel. Grote en kleine dingen waar ik tegenaan loop, los ik meteen op, en waarom zou ik mijn sociale leven delen met mijn collega's? Mijn collega's delen hun leven met graagte met elkaar. Mijn gedachten gaan stevast hun eigen gang terwijl ik min of meer luister naar verhalen over dierentuinbezoek, visites aan grootouders of ooms en tantes. Die gewone dingen interesseren me niet, net zomin als mijn activiteiten de anderen interesseren. Wat maakt het mij nu uit dat Metty haar teennagels 'Beach Cruiser-roze' heeft gelakt?

Natuurlijk zijn er ook dingen die mij beslist interesseren. De trektocht door Noorwegen die Ron maakte via een reisorganisatie bijvoorbeeld. Ik doe veel, en durf, volgens veel mensen, ook veel te ondernemen in mijn eentje, maar rondtrekken in mijn eentje hoort daar niet bij. Tegelijk ben ik ook niet het type voor een groepsreis. Met Berthold had ik het aangedurfd, hij was sportief. Wiebe was meer van de luxueuzere onderkomsten. Ik vind beide op zijn tijd erg leuk. Daarom matchte het ook met zowel Berthold als Wiebe. Die match was er niet geweest als ze van groepsreizen of drukke familiecampings hadden gehouden. Ach, waar zit ik me weer druk om te maken? Zowel Berthold als Wiebe is verleden tijd. De stedentrip naar Istanbul die we geboekt hadden, hebben we geannuleerd. Misschien ga ik er weleens alleen heen. Het is daar in elk geval warmer dan hier.

'Wat zit je te lachen, Linda?' vraagt Ron.

Ik schrik op uit mijn gedachten. 'Nergens om,' zeg ik vlug.

'Ahaaa,' knipoogt Ron veelbetekenend.

Ik verdedig me niet. Waarom ook? Ze weten amper iets af van mijn privéleven, en dat wil ik zo houden ook. Ik reageer dus niet op hun gevis en plagerijtjes. Ik pak een muffin van de schaal. Want ook dat is traditie, bij de maandagmorgenmeeting hoort iets lekkers.

Roel, een van de twee bazen, krijgt telefoon en loopt met het apparaatje tegen zijn oor gedrukt weg. Ik maak van de gelegenheid gebruik om iedereen eraan te helpen herinneren dat Roel bijna jarig is en dat op de kast in mijn kantoortje het knalroze spaarvariantje weer klaarstaat voor de vrijwillige bijdragen. Van Benjamin, de andere baas, weten we dat Roel graag een vlakschuurmachine wil.

Roel komt niet meer terug in de vergadering. Na een paar mededelingen van Benjamin breken we op. Ik bekijk mijn lijstje met actiepunten voor vandaag. Er zijn veel mails om te beantwoorden en ik moet een paar mensen terugbellen.

Als ik naar huis ga, heb ik alle mails afgehandeld en ook de post die er lag, is allemaal verwerkt. Dat is een prettig gevoel. Desondanks voelt de avond kil en koud aan. Zelfs de verwarming helpt dat maar ten dele.

Wiebe noemde me een einzelgänger. Kan een einzelgänger wel eenzaam zijn?

Ties

Ties kijkt om. Jack heeft al zijn aandacht bij het Duplohuis dat hij aan het bouwen is. Vlug zet Ties de staafmixer in de macaronisous en mixt die tot er een gladde, egale massa ontstaat. Als hij de staafmixer afspoelt, vangen zijn ogen die van Charlie, zijn oudste zoon. Hij knipoogt en Charlie knipoogt terug. Ties glimlacht. Of zijn opvoedmethode pedagogisch verantwoord is, weet hij niet, maar het werkt en daar gaat het om. De kookwekker gaat.

‘Roep jij Lily even, Charlie?’ vraagt hij. Die knikt. Het feit dat hij ‘geheimen’ deelt met zijn vader heeft hem minder teruggetrokken en wat opener gemaakt. Ties glimlacht weer terwijl hij de pan van het gas pakt en de macaroni afgiet. De gladde macaronisous heeft

meer effecten dan alleen maar minder gezeur aan tafel. Hij kiest de macaroni bij de saus en roert die zorgvuldig door. Nog witte pastastukjes zijn ook uit den boze. Soms kan het leven zo simpel zijn. Jammer dat Anita zich dat niet gunt. Ze kan het zichzelf zoveel gemakkelijker maken.

Hij zet de pan op tafel en helpt Jack op de Tripp Trapp stoel klimmen. Ze lachen allemaal om het jongetje dat meteen een blik in de pan werpt en tevreden constateert dat ze 'makoni met papasaus' eten. De maaltijd verloopt gezellig. Jack laat zich zelfs voor een tweede keer opscheppen. Er blijft nog precies een eenpersoonsportie over. Ties schept het in een diepvriesbakje en zet het op het aanrecht om helemaal af te koelen. Straks zal hij het in de vriezer zetten naast het bakje met boerenkool, dat een restje is van gisteren. Volgende week als de kinderen bij Anita zijn, vormen deze restjes zijn avondeten. Lekker en makkelijk. 'Niet vers,' zou Anita met opgetrokken neus zeggen, denkt hij. Ze moet niets hebben van ingevroren groente, en blikgroente is al helemaal uit den boze. De babyprutjes maakte ze ook altijd zelf. Daar stond hij helemaal achter trouwens, want hij had gehoord dat dat beter was voor de smaakontwikkeling. Al is hij er ook niet zeker van dat dat ook werkelijk zo is, want wat is er een enorme verscheidenheid aan potjes babyvoedsel te krijgen. Qua voedingswaarde gelooft hij eigenlijk de reclames wel dat ze net zoveel voedingsstoffen bevatten als zelfgemaakt eten. Naïef, volgens Anita. Misschien heeft ze gelijk, maar hij vindt het al heel wat dat de kinderen normale porties eten en ook steeds meer lusten. Natuurlijk moet Jack ooit leren om stukjes te eten, maar voor nu is hij er dik tevreden mee dat het jongetje ongemerkt behoorlijk wat groente binnenkrijgt. Hij is ervan overtuigd dat Anita dat niet voor elkaar krijgt. In elk geval niet zonder zeuren en vieze gezichten. Hij vraagt de kinderen er niet naar, en zij zeggen er nooit iets over.

Anita doet dat ook niet. Of beter gezegd, Anita zou dat naar zijn idee wat minder moeten doen. Ondanks hun mislukte huwelijk

hebben ze redelijk goede afspraken kunnen maken waar ze zich beiden zo goed mogelijk aan houden. Zo zullen ze zich niet tegen elkaar laten uitspelen en horen ze de kinderen niet uit over hoe het bij de andere ouder gaat. Dat is in elk geval de bedoeling. Hij weet zeker dat Anita uitgebreid van de kinderen wil weten wat ze gegeten hebben en hoe laat ze naar bed zijn gegaan. Hij vindt dat uithoren, zij niet. Zij noemt het belangstelling. Hij maakt er maar geen punt meer van, want hij heeft niets te verbergen, al gebeurt het regelmatig dat Anita hem laat weten dat haar dit of dat niet bevalt. Hij probeert zich er niet aan te ergeren, want zo is Anita nu eenmaal. Ze heeft een sterke mening over wat wel en vooral over wat niet hoort of gezond is. Die starre houding heeft hun huwelijk geen goed gedaan, en hij beseft heel goed dat als het hem toen niet lukte om haar wat milder en flexibeler te laten denken over bepaalde zaken, het hem nu helemaal niet meer zal lukken.

Daarnaast tonen ze beiden wel veel belangstelling voor wat de kinderen bij de ander hebben gedaan, dat is wat anders dan uithoren. Daarbij appen Anita en hij vrij regelmatig om dingen te overleggen of af te stemmen, maar ook sturen ze elkaar foto's van uitstapjes of leuke momenten. Hij hoort vaak verhalen over vechtscheidingen en ouders die de kinderen tegen de ander opzetten. Het stemt hem dankbaar dat Anita en hij er in redelijk goede harmonie voor de kinderen kunnen zijn en dat hun co-ouderschap werkt. De kinderen lijken er weinig problemen mee te hebben om de ene week bij Anita en de andere week bij hem te wonen. Ook dat kan heel anders gaan.

Intussen heeft hij de vaatwasser ingeruimd. Het is tijd om Jack onder de douche te zetten. Hij neemt het jongetje mee naar boven en laat hem zichzelf zo goed en zo kwaad als het gaat uitkleden. Hij maakt een weerbarstige knoop los en helpt Jack zijn trui over zijn hoofd te trekken. Vlug wast hij de haren van Jack. Gelukkig maakt die er deze keer geen drama van. Op een forum voor ouders, waar overigens voornamelijk moeders op te vinden zijn, las hij de tip

om het kind een washandje voor de ogen te laten houden tijdens het haren wassen. Sindsdien gaat het beter. Hij drukt de stop in de douchebak, zodat Jack nog even in een laagje water kan spelen. De kleren van Jack liggen nog op een slordig hoopje. Hij raapt ze op en trekt mouwen en broekspijpen die binnenstebuiten zijn geraakt tijdens het uitkleden weer goed. Alweer iets waar Anita een vreselijke hekel aan had. Kleren trok je netjes uit. Ze zou zelf beslist nooit per ongeluk een sok binnenstebuiten uittrekken of vergeten de rits van een vest dicht te ritsen voor het in de wasmand verdween.

‘Nog tien tellen, Jack. Dan gaat de stop eruit,’ zegt hij. Langzaam telt hij tot tien. Jack vergeet het gietertje waar hij mee speelde en telt enthousiast mee. Bij tien stapt hij uit zichzelf uit de douchebak. Ook dat is weleens anders geweest, denkt Ties. Voorheen zette Jack het altijd op een brullen als hij afgedroogd moest worden. Het aftellen werkt prima, en ongemerkt heeft het jochie al tot tien leren tellen. Win-win, denkt Ties.

Als Jack op bed ligt, is het bedtijd voor Lily. Als hij beneden komt na een verhaaltje en nog een verhaaltje heeft Charlie het schaakbord al opgezet. Sinds kort probeert hij zijn zoon de eerste beginselen van het schaken bij te brengen. Na een paar potjes is het ook bedtijd voor Charlie. Hij wil niet meer voorgelezen worden, maar mag zelf nog een kwartiertje lezen voor het licht uit moet.

‘Hèhè,’ zucht Ties als hij beneden komt. Snel ruimt hij nog wat dingen op en maakt een kopje Senseo. Hij is precies op tijd voor het journaal. Het is intensief om in je eentje voor de kinderen te zorgen. Hij begreep ook pas na de scheiding hoeveel hij aan Anita heeft overgelaten. Eigenlijk zou hij daar zijn excuses voor moeten aanbieden. Hij weet dat hij dat nooit zal doen, al was het beslist een punt dat meespeelde in het mislukken van zijn huwelijk. Het grootste dilemma was natuurlijk de eigenwijze pietepouterigheid waarmee Anita door het leven ging. Op het laatst ervoer hij het leven als een last die hij mee moest slepen, in plaats van te genieten

van alles wat hij had. Hij begrijpt niet dat Anita voor dit leven kiest, misschien niet bewust, maar ze houdt alles af wat luchtigheid en ruimte in haar leven zou kunnen brengen. Jammer! Hij is er zijn maatje door kwijtgeraakt, en met een diepe zucht moet hij zichzelf bekennen dat hij nu in veel opzichten een stuk gelukkiger is, maar toch verlangt naar iemand om zijn leven mee te delen.

Hoofdstuk 2

Linda

Datingsites. Ik heb ze nooit bezocht en altijd geroepen dat ik er niet in geloofde. Net zomin als ik geloof in programma's waarbij mensen aan elkaar gekoppeld worden. Collega's gaan altijd tegen mijn mening in en vertellen me dat er echt wel 'matches made in heaven' zijn in zulke programma's. En ach, dat zal ook wel, maar ik ben ervan overtuigd dat dat de gelukkige uitzonderingen zijn. Ik vraag me af of de kandidaten die meedoen aan dergelijke programma's er achteraf nog steeds gelukkig mee zijn dat ze meegeedaan hebben. Ik kan het me eigenlijk niet voorstellen. Ik kijk die programma's ook niet, dus ik mag er – volgens de collega's – ook geen mening over hebben. Toch laat het idee me niet los.

Het idee van een datingsite, bedoel ik. Geen haar op mijn hoofd denkt eraan om mee te doen aan zo'n televisieshow. Ik kan natuurlijk gewoon eens even op een paar van die sites rondneuzen, bedenk ik. Het lijkt net alsof de halve bevolking op datingsites zit. Een deel ervan is betaald, en overal moet je eerst een account aanmaken voor je meer kunt zien.

Het duurt drie avonden voor ik besluit op welke site ik me aanmeld. Een aantal avonden vermaak ik me ermee om profielen van mannen in de door mij geselecteerde leeftijdscategorie te bekijken. Soms overweeg ik een bericht te sturen. Ik doe het geen enkele keer. Mannen sturen mij wel berichten. En veel ook. Toen mijn profiel nog geen uur online stond, had ik al een stuk of acht reacties. Sommige reacties neem ik niet serieus, zoals die van 'Flap' die me gewoon meteen een huwelijksaanzoek doet. Van verschil-

lende andere mannen bestudeer ik het profiel en google of ik meer informatie over hen kan vinden. Tot mijn verbijstering lijken een paar van deze mannen getrouwd te zijn en vind ik op Facebook en Instagram foto's van hen met hun gezin.

Tijdverspilling, besluit ik, en ik verwijder mijn accounts. Dit is niets voor mij. Dan blijf ik nog liever alleen. Laat mij de mannen maar gewoon 'in het wild' tegenkomen en, als we voor elkaar bestemd zijn, ongedwongen een relatie opbouwen. Diep vanbinnen klinkt er toch een stemmetje dat zegt dat ik het online daten meer kans had moeten geven. Daarom bewaar ik de paar mails die serieus veelbelovend lijken. Misschien reageer ik over een paar dagen op een of twee mails.

Bijna tot mijn verbazing is het de volgende dag zaterdag. Ik ben zo gefocust geweest op het daten dat de dagen bijna ongemerkt voorbij zijn gegaan. Ik schud mijn hoofd als ik mijn telefoon, waarop ik mijn agenda voor vandaag geraadpleegd heb, wegleg. Ik bedenk dat het goed is dat ik thuis al in mijn agenda gekeken heb, want anders was de kans groot geweest dat ik naar kantoor gegaan was. Wat zou ik raar gekeken hebben! Ik zie het voor me en lach hardop.

Ik pak mijn lichtgele, teddy-achtige badjas van het haakje en trek die aan, genietend van de warme zachtheid van de stof. Ik heb duidelijk geen plannen gemaakt voor vandaag, maar één ding is zeker: ik heb de tijd aan mezelf. Dus trakteer ik me op een uitgebreid ontbijt met jus d'orange, vers afgebakken croissants en een eindeloze reeks kopjes koffie. Intussen bingewatch ik een serie op Netflix. Heerlijk, maar ik word er ontzettend loom van, daarom neem ik het dappere besluit om toch maar in de benen te komen. Voor mijn eigen bestwil, want als ik dat niet doe, dan eindig ik de dag met hoofdpijn en een onvoldaan gevoel. Op zulke momenten voel ik me tegelijk moe en energiek. Moe van het nietsdoen en overborrelend van niet-gebruikte energie.

Wat zal ik gaan doen? Winkelen? Mijn spijkerbroeken zijn niet

veel meer. Hmm, nee, ik heb geen zin in de zaterdagmiddagse drukte in de stad. Wandelen of fietsen? Ik besluit de auto te pakken en naar het bos te rijden voor een stevige wandeling. Ik ben niet de enige met dit idee. Op de parkeerplaats bij het bezoekerscentrum is het druk. Ik sluit de auto af en met mijn handen diep in mijn zakken loop ik stevig door, en al snel ben ik uit de drukte. De vogels fluiten vrolijk en de lucht is tintelend fris. Ik voel dat mijn wangen en het puntje van mijn neus rood moeten zijn van de kou.

Een kleine twee uur later ben ik terug op de parkeerplaats. In eerste instantie werd ik lekker warm van het wandelen, maar het laatste halfuur heb ik het toch koud gekregen. Ik trakteer mezelf in het restaurant van het bezoekerscentrum op warme chocolademelk met appeltaart.

‘Slagroom?’ informeert het meisje achter de toonbank en ze wijst op zowel de chocolademelk als de appeltaart.

‘Graag,’ knik ik. Dat heb ik wel verdiend, vind ik. Bovendien ben ik gezegend met een tenger postuur en kan ik eten wat ik wil zonder aan te komen. Nou ja, dat is niet helemaal zo. Als ik elke dag zo uitgebreid zou ontbijten en chocolademelk en appeltaart met slagroom zou eten, zou ik heus wel uitdijen. Ik pak het dienblaadje aan en schuif aan een tafeltje voor twee. Bijna alle tafeltjes zijn bezet. Aan het tafeltje naast mij zit een zeer sportief gekleed echtpaar. Tegen de muur leunen vier nordic walking stokken. Ik schat beide echtelieden dik in de zeventig. Ze praten niet veel en hebben een tevreden blik in hun ogen. Of nee, ze praten continu, maar zonder woorden. Ja, zo is het. Deze mensen zijn waarschijnlijk al zo lang samen dat ze amper woorden nodig hebben. Mooi is dat.

Iets verderop zit een vader met drie kinderen. Hij met koffie en een appelpunt en de kinderen met ranja en een muffin. Een snelle graai van de vader voorkomt dat een van de ranjaglazzen omvalt. Het kleinste jongetje hapt met een gelukkig gezicht in de muffin, die bijna net zo groot is als zijn gezichtje. Met een vlug gebaar duwt de grootste jongen de muffin in zijn broers gezicht. Nu is het

natuurlijk huilen geblazen. Dat heb je met kinderen.

Ik wend mijn hoofd af en richt mijn aandacht op de appeltaart, die werkelijk verrukkelijk is, en negeer het lawaai. Met het topje van mijn vinger tip ik de laatste kruimeltjes van het schoteltje.

Eenmaal thuis besef ik dat de wandeling en de buitenlucht me weliswaar goedgegaan hebben, maar dat er ergens op de achtergrond toch nog steeds een onbevredigd gevoel aanwezig is.

Het komt omdat mijn leven saai is, denk ik. Voorspelbaar. Werken, netflixen, wat wandelen of fietsen, een keertje winkelen, soms een afspraak. Ik moet iets aanpakken, een hobby of een cursus. Of een grote vakantie boeken. Niet weer dat appartementje niet ver van de Spaanse kust, waar het zo heerlijk is en waar ik altijd zo goed tot rust kom. Waar de zee net theewater is en het eten altijd beter smaakt dan thuis. Dat heb ik echt gemist tijdens de lockdowns in coronatijd. Niet dat ik erover zeurde, want het is natuurlijk maar een klein offer in een periode waarin zoveel mensen grote verliezen hebben geleden. Ik ben erheen gegaan zodra het weer mocht en het voor mij veilig aanvoelde. Voor het eerst vond ik het toen vervelend dat ik de taal niet spreek. Er was veel hetzelfde, maar er was ook veel veranderd. Julia, de witharige Spaanse van wie ik het appartement huurde, was overleden aan corona. Haar zoon José is nu de eigenaar van het appartement. Prima kerel, maar zijn Engels is bar slecht. Julia was het Engels wel goed machtig, en ik maakte vaak een praatje met haar. Nu was dat door de taalbarrière veel lastiger. Hoewel... we hebben toen ook veel gelachen als we onze gesprekken via Google Translate voerden. De vertalingen waren niet altijd even goed. In een opwelling heb ik José beloofd op Spaanse les te gaan, zodat we de volgende keer makkelijker met elkaar konden praten. José heeft mij op zijn beurt beloofd me dan mee uit te nemen. Aan die belofte hecht ik geen waarde. Ik ken José en zijn beloften. Bovendien denk ik dat Maria, de vrouw van José, me met de mattenklopper achterna zou komen als José de belofte zou inlossen.

Het idee om Spaans te leren is niet nieuw. Tenslotte kom ik al jaren in Spanje, en gaandeweg heb ik een paar woordjes opgepikt. Op het werk kom ik ook af en toe met Spaans in aanraking. Dus ook daar zou het van pas komen. Daarbij heb ik het gevoel dat het me goed zou doen om een bezigheid op te pakken die mijn hersens soepel houdt.

Spaans dus.

Ik zal eens kijken of er hier in de buurt een cursus of opleiding is die binnenkort van start gaat.

Ties

Ties spoelt het magnetronbakje om en zet het in de vaatwasser. Intussen heeft het Senseoapparaat zijn werk gedaan en staat er een vers kopje koffie voor hem klaar. Hij laat zich in zijn luie stoel zakken en drinkt met kleine slokjes van zijn koffie. Het is stil in de kamer. Vroeger had hij altijd muziek aanstaan. Cd's of de radio. Hij sliep zelfs met de radio aan. Met die gewoonte moest hij al breken toen Anita in zijn leven kwam. Sinds de kinderen er zijn, is de radio van lieverlee steeds vaker uit gebleven en nam zijn behoefte aan stilte toe. Op de dagen dat de kinderen hier zijn, is het vanzelfsprekend maar zelden stil in huis en als het stil is, voorspelt dat vaak niet veel goeds. Meestal wordt er dan kattenkwaad uitgehaald.

Het is vanzelf een gewoonte geworden om als de kinderen bij Anita zijn, voor de televisie te eten terwijl hij een actualiteiten- of praatprogramma kijkt. Daarna zet hij de televisie uit, ruimt op en doet eventuele andere noodzakelijke klusjes. Vervolgens drinkt hij op zijn gemak in alle stilte een kop koffie. Soms geniet hij simpelweg van de koffie, vaker gaan zijn gedachten alle kanten op. Naar zijn werk of naar de kinderen of naar de plannen die hij maakt.

Het wordt langzamerhand tijd om over de zomervakantie na te denken. In de zomervakantie wordt het ritme van het co-ouderschap doorbroken en blijven de kinderen beurtelings drie weken, de helft van de vakantie, bij de ene ouder en vervolgens drie weken bij de andere ouder. Hij heeft met Anita overlegd dat hij er met de kinderen een week of tien dagen tussenuit gaat. Ze had opgelucht gereageerd en bekend er huizenhoog tegen opgezien te hebben om in haar eentje met de kinderen op vakantie te gaan. Hij had niet anders verwacht. Vakantie vieren is altijd al een uitdrukking geweest die ze niet begreep. Regels en ritme loslaten is nu eenmaal erg moeilijk voor Anita. Ze zijn haar houvast, zonder voelt ze zich doelloos en stuurloos. Zo is ze altijd al geweest, maar hij hoopte dat het minder zou worden als er kinderen kwamen. Het tegendeel was het geval. Ze kreeg nog meer behoefte aan structuur en grip op de situatie. Het zorgde voor steeds diepere scheuren in hun huwelijk, hoewel ze ontegenzeggelijk haar best deed en ze altijd klaarstond voor de kinderen. Ze is zelfs een poosje in therapie geweest, maar dat heeft niet veel geholpen.

Hij heeft overigens volkomen vrede met deze verdeling. Hij gaat graag op vakantie. Alleen, met de kinderen of met vrienden. Kamperen, een huisje of een hotel, voor hem heeft alles zijn charme. Dit jaar zal hij de kinderen in de eerste drie weken van de vakantie hebben. Hij heeft een chalet besproken op een vakantiepark aan de kust. 'Echt iets voor jou,' had Anita gezegd toen hij het met haar besprak, terwijl ze huiverde bij de gedachte aan al dat zand. Niet dat Anita smetvrees heeft, maar ze zal toch doorlopend het gevoel hebben dat ze het binnengelopen zand zo snel mogelijk weer naar buiten moet vegen.

Charlie, Lily en Jack zullen niets tekortkomen als ze de tweede helft van de zomervakantie bij hun moeder doorbrengen. Ze doen alleen andere dingen. Anita gaat steevast elke zaterdag naar haar ouders en bezoekt haar broer en zus ook met een vaste regelmaat. Zij is daar veel trouwer in dan hij. Hij kan zomaar tot de conclusie

komen dat hij zijn ouders al een maand niet gezien heeft. Niet dat dat vaak voorkomt, want zijn ouders houden trouw alle bijzonderheden van hun kleinkinderen bij. Maar er zit geen dwang achter, geen zelfgemaakt regeltje dat ze elkaar elke week móeten zien.

Hij zucht en dwingt zijn gedachten een andere kant op. Afgelopen jaar is hij ook zonder de kinderen op vakantie geweest, maar niet langer dan zes aaneengesloten dagen vanwege het co-ouderschap en met de inflexibiliteit ten aanzien van de regels en afspraken van Anita in gedachten. Nu overweegt hij langer te gaan, twee of drie weken, maar hij weet nog niet hoe hij dat het beste in het vat kan gieten. De tweede helft van de zomervakantie leek hem in eerste instantie de aangewezen periode, want die weken zouden de kinderen bij Anita zijn. Op zijn werk is het eigenlijk verboden om in deze periode langer dan drie weken op te nemen, maar hij moet natuurlijk in de eerste weken van de zomervakantie ook al vrij nemen voor zijn vakantie met de kinderen. Een andere optie is het verschuiven van de drie weken dat ze bij Anita zijn, als Anita daarmee akkoord gaat. Dan zou hij die weken bijvoorbeeld naar september kunnen verplaatsen. Dat laatste trekt hem het meest. Hij zal een dezer dagen eens een balletje opgooien bij Anita. Tenslotte is niet geschoten altijd mis.

Zijn kopje is allang leeg. Hij kijkt op de klok. Is het al tijd voor het journaal? Nog lang niet, ziet hij. Het is amper zeven uur. De hele avond ligt nog voor hem. Wat zal hij eens gaan doen?

De brievenbus kleppert en automatisch staat hij op om de post te halen. Vast reclame, bedenkt hij. De post wordt nooit zo laat bezorgd. Er ligt niets op de mat en even denkt Ties dat hij zich het geluid van de brievenbus verbeeld heeft, als hij een klein wit puntje tussen de haren van de brievenbusborstel uit ziet steken. Als hij het velletje voorzichtig naar binnen trekt, blijkt het een A4'tje te zijn dat dus grotendeels uit de brievenbus heeft gehangen. Fijn, zo'n bezorger. Vaak raapt hij de reclame gedachteloos op en legt het zonder te kijken in de doos voor het oud papier. Nu bekijkt

hij de folder wat beter terwijl hij naar de bijkeuken loopt waar de oudpapierdoos staat. Talencursussen, leest hij. Engels, Frans, Duits, Spaans. Grieks, Turks, Noors...

Hij doet de folder niet bij het oud papier maar neemt die mee naar het hoekje van de kamer waar de computer staat, en zoekt de website op die in de folder genoemd wordt. Ineens lijkt het hem leuk om een andere taal te leren. De avonden zonder de kinderen zouden minder lang lijken als hij ze kan vullen met iets nuttigs. Hij schudt zijn hoofd als hij bedenkt dat hij toch meer van Anita overgenomen heeft dan hij dacht. Zij heeft een voorkeur voor leuke dingen die tegelijkertijd nuttig zijn. Wandelen bijvoorbeeld is leuk en tegelijk gezond. Van een paar uur televisiekijken wordt ze onrustig, en het geeft haar een onvoldaan gevoel. Dat laatste herkent hij enigszins. Hij kan prima een avond of zelfs een weekend voor de tv hangen, maar daarna is het hoog tijd voor iets anders en bij voorkeur iets dat fysiek ook uitdagend is. Nou ja, uitdagend... Het uitdagendste dat hij in de afgelopen weken heeft gedaan is een bureautje voor Charlie in elkaar zetten en een lamp ophangen. Wat is er gebeurd met zijn ambities en dromen?

Hij is vast van plan geweest zijn talen bij te houden. Hij heeft examens gedaan in Nederlands, Engels, Duits en Frans. Spaans en Russisch hadden ook zijn belangstelling. Toch koos hij voor een studie economie omdat hij daar meer kanten mee op kon. Belangstellend leest hij de informatie op de website, en met de impulsiviteit waar Anita nooit aan heeft kunnen wennen, schrijft hij zich in voor een beginnerscursus Spaans. Vol is vol, staat er. Hij zal de bevestiging moeten afwachten of er nog plaats is. Over twee weken gaat de cursus van start, en de zestien weken daarna zal hij elke dinsdagavond les hebben. Dat betekent dat hij voor de avonden dat hij de kinderen heeft, oppas moet regelen. Zodra hij de bevestiging binnen heeft dat hij ingeschreven is voor deze cursus, zal hij Laura, zijn vaste oppas, vragen of ze op kan passen op de cursusavonden.